

El conseller primer, Josep Bargalló, en una compareixença davant la premsa. La despesa del tripartit en informes i estudis a empreses i experts externs a l'administració catalana ha tornat a situar els informes governamentals en el centre de la política catalana.



Un altre episodi d'enfrontament polític relacionat amb informes governamentals ha tornat a esclatar a Catalunya. Si no fa gaires dies els partits del Govern català denunciaven el descobriment d'un grapat d'informes encarregats pels anteriors governs de CiU, fets entre el 1983 i 1997, amb interessos de partit i pagats amb diner públic, ara s'han girat les torres d'alguna manera. A resposta d'una pregunta parlamentària del PP, s'ha conegut que el govern tripartit ha gastat, en els anys 2004 i 2005, 73 milions d'euros en estudis i informes encarregats a experts externs.

Aquest nou episodi esclatava quan el rotatiu del grup PRISA, el diari *El País*, publicava el dimarts 14 de març una plana a les pàgines de Catalunya informant que "el conseller primer s'ha gastat en dos anys més de 2,56 milions d'euros en estudis". La informació sorgia a partir de la resposta parlamentària d'una pregunta formulada pel diputat del PP català Daniel Sirera. D'entre els informes, el rotatiu en destacava l'encàrrec fet per l'Institut Català de les Dones –organisme independent adscrit a la Conselleria de Josep Bargalló– a diverses expertes en polítiques de gènere, en-

A cop d'informe

Esclata una nova polèmica al voltant d'informes encarregats pel Govern català. La setmana passada, a instàncies d'una pregunta parlamentària del PP, es feia públic que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha gastat 73 milions d'euros entre el 2004 i el 2005.

tre les quals hi havia la dona del mateix conseller primer, Montserrat Palau, pel qual va percebre 1.620 euros. Tant portaveus del departament de Bargalló, com de l'Institut Català de les Dones, han justificat l'encàrrec amb el currículum de Palau, que fa recerca en polítiques de gènere en un grup de la Universitat Rovira i Virgili i ha treballat per a l'anterior Govern de la Generalitat, així com per a administracions controlades pel PSOE i el PP a l'estat. El rotatiu de PRISA també destacava, entre els estudis encarregats, un altre informe remunerat amb 1.740 euros, també encar-

regat per aquest Institut. En aquesta ocasió el document havia de servir per respondre a una interpel·lació feta per Carne Porta, diputada del mateix partit de Bargalló, ERC. Aquest informe va ser encarregat a un grup d'advocades, Dones Juristes, que tenen un grup de treball del qual forma part la mateixa diputada republicana.

I cadascú escombra cap a casa.

Les reaccions polítiques a les informacions aparegudes van ser un reflex de les relacions, malmeses pel procés final de redacció d'un nou Estatut a Madrid,

Les normes del joc dels encàrrecs públics

No és estrany ni il·legal que una administració pública encarregui informes, assessoraments o estudis externs. De fet, aquest tipus d'encàrrec ha de repercutir en la millora de la gestió pública i dotar les administracions de criteris i documents provinents d'especialistes externs a la mateixa administració pública. Ara bé, per evitar abusos, hi ha normatives que regulen el concurs públic de les demandes de serveis que fan les administracions públiques a persones, empreses o entitats externes. Aquestes normes tenen la funció d'establir criteris que evitin, teòricament, les arbitriarietats en les adjudicacions de serveis, com ho són per exemple l'encàrrec per a la realització d'informes o estudis a experts externs al personal de l'administració pública.

En el cas català, a grans trets, els encàrrecs amb un pressupost de fins a 12.000 euros es consideren com a contracte menor atribuïble discrecionalment, és a dir, que l'administració de torn el pot adjudicar a qui consideri més oportú, sense haver de donar altra explicació que el propi criteri. Quan els serveis requerits tenen un pressupost d'entre

12.000 i 30.000 euros, la llei estableix que, com a mínim s'han de consultar tres pressupostos diferents. Això no exclou la possibilitat de fer un concurs públic, però tampoc l'obliga. És a partir de l'encàrrec de serveis amb pressupost superiors als 30.000 euros que cal fer l'adjudicació mitjançant un concurs públic que cal comunicar publicant-lo a diaris oficials de torn, el *DOGC*, el *BOE*, etc.

En aquest darrer cas hi ha excepcions molt poc habituals que permeten adjudicar un servei amb un pressupost superior als 30.000 euros sense concurs públic, sempre que quedés sobradament demostrat que la persona, empresa o entitat adjudicatària és l'única que pot donar un servei determinat. És el cas, per exemple, d'una administració que volgués emetre uns segells commemoratius dels Jocs Olímpics de Barcelona, del 1992. En aquesta ocasió, a més del disseny de la fabricació dels segells només podria anar a càrrec de la Fàbrica de Moneda i Timbre de l'estat.

Afinant una mica la imaginació, de ben segur que tothom podria trobar alguna escaleta per on esmunyir-se.



El portaveu de Convergència Democràtica de Catalunya, David Madi, ha demanat la dimissió del conseller primer, Josep Bargalló, per "la hipocresia" que "predica una cosa i en fa una altra".

entre els partits polítics catalans. Els partits del Govern van demostrar que no passen pel moment de màxima cordialitat. El PSC no va ser gaire dur amb els republicans a l'hora de judicar les informacions publicades al "diari independent del matí", però tampoc no van tancar files amb els seus socis. El portaveu del grup parlamentari d'ICV-EUiA, Joan Boada, es va desmarcar dels estudis encarregats pel conseller primer, Josep Bargalló, i va dir que no és habitual, "ni hauria de ser-ho", aquesta mena de pràctiques en el Govern tripartit, alhora que va mostrar la seva seguretat

que el conseller primer donaria totes les explicacions necessàries.

Pel que fa a ERC, que va considerar la informació d'*El País* com una filtració interessada dels socialistes per debilitar-los, ha contestat remarcant que això d'encarregar estudis i informes ho han fet totes les conselleries i que no han estat precisament les dels republicans les que menys despesa han generat en aquestes partides.

L'endemà, els mitjans de comunicació es feien ressò de les xifres de la despesa del Govern català en informes tècnics, estudis i sondejos, detallades en la

resposta parlamentària al diputat popular, Daniel Sirera. Més de 73 mil d'euros entre el 2004 i el 2005.

El rànquing de la despesa. El departament que encapçala aquest rànquing de despesa és el de Política Territorial i Obres Públiques, del socialista Joaquim Nadal, amb 25,9 mil d'euros. El segueixen els departaments de Sanitat, de la socialista Marina Li, amb 16,7 milions; el de Justícia, capçalat per Josep M. Vallès -CiU- amb 6,6 milions; el departament de Medi Ambient, de l'ecosocialista Salvat Milà, amb 5,4 milions d'euros, d'Agricultura, del socialista An Siurana, amb 4,67. En altres conselleries, la despesa, segons les informacions publicades, és de 3,8 milions d'euros al Departament de Presidència; 3,3 al de Treball i Indústria; 3,2 a Cultura; 1,97 al d'Universitats; 1,7 d'Interior i 1,68 milions al d'Economia. Per sota del milió hi ha els de Nestar i Família, amb una despesa de 852.000 euros; el de Relacions Institucionals, amb 717.000 euros; el d'Ensenyament, amb 243.000 i, en darrer lloc, el de Governació, amb 47.475.

I CiU torna la galtada. La polèmica per aquestes xifres esclata unes setmanes després que el tripartit denu-

l'existència d'informes encarregats als anys vuitanta i noranta, en època dels governs de CiU.

Amb la publicació d'aquestes xifres CiU ha tornat les crítiques que es va endur per aquests estudis. El portaveu de Convergència, David Madí, ha denunciat l'actitud del tripartit i ha dit que l'executiu hauria de demanar disculpes "per haver crucificat CiU per uns informes irrelevants, mentre es gastava 56 milions [sense comptar la despesa del Departament de Salut, que es va conèixer més tard] d'euros en el mateix". Oriol Pujol va anar més enllà i va demanar que les disculpes del tripartit es fessin extensibles "al poble de Catalunya, a CiU, a David Madí i al president Pujol i a la seva família".

Així mateix, la federació catalanista ha demanat la dimissió del conseller primer, Josep Bargalló, "no tant pel fet que la seva dona hagi estat l'autora d'un dels estudis sinó per posar fi a l'extraordinària hipocresia i la demagògia permanent que posa en pràctica el tripartit, que predica una cosa i fa tota la contrària", va afirmar Madí. El dirigent convergent, tot i anunciar que no cauran en la política d'"erosionar" a qualsevol preu l'adversari, sí que ha advertit que "caldrà estudiar acuradament el volum, el cost, el nivell i la temàtica de tots els estudis encarregats pel Govern de Catalunya en els últims dos anys". Madí també ha recordat especialment les actuacions de polítics com Joan Boada, d'ICV, o de Joan Ferran, del PSC, molt bel·ligerants quan van sortir a la llum els informes dels governs de CiU. Ara Madí va afirmar que espera que el portaveu d'ICV, Joan Boada, "acudeixi a la fiscalia per veure si algun d'aquests informes es pot entendre com un malbaratament dels recursos públics amb la mateixa celeritat i entusiasme que ho va fer el passat 22 de febrer amb informes encarregats pels governs de Pujol entre els anys 1983 i 1997".

I mentre a Catalunya els polítics escampen els informes amb ventilador a tort i a dret, a Madrid, en la comissió mixta que negocia l'Estatut català, el PSOE troba el suport del PP per liquidar, per exemple, el traspass de l'Aeroport del Prat o el reconeixement de les seleccions esportives catalanes.

Enric Rimbau

"Memo"

EL CIRC DE LA FAMÍLIA BRUNETTI

Envieu les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net



L'inefable Arcadi Espada, membre aplicadíssim de can Brunetti, avança desafortadament en la seva cursa personal i col·lectiva (és un dels membres de "Ciudadans de Catalunya") cap a l'ideal de perfecció espanyolista. El dissabte 11 va publicar un article impressionant al diari *El Mundo* que va merèixer la contesta del doctor Ramon Alcoberro, professor de Filosofia de la Universitat de Girona. El dimarts 14, Espada contrareplicava carregant contra el doctor Alcoberro i vaticinant que un paràgraf de l'article que va escriure, i que és el que més ha empenyat el professor Alcoberro, "**viajará dando tumbos a velocidad vertiginosa y se reproducirá como un memo, que es el nombre que merecen los memos infecciosos**". És evident que l'ínclit Arcadi (em permet que li digui Arcadi?) deu estar desitjant que això passi perquè la denúncia del doctor Alcoberro només ha estat "publicada" en un bloc "**semiprivado a cuya lectura deben de acceder unas cuantas docenas de personas y yo, que soy un enfermo**", en paraules del mateix senyor Espada (no confio pas que em permeti que li digui Arcadi). A què ve, doncs, aquesta rèplica immediata i furibunda si no és al fet de publicar l'article esmentat? Es veu que el senyor Espada confiava a aixecar molta polseguera amb les seves pensades, i no ha estat així (una rèplica en un "**bloc semiprivado**" no és gaire cosa, no ens enganyem), o sigui que ha optat per agafar-se al que tenia i així poder tornar a publicar ni que sigui només el famós paràgraf. i ara ve la bona notícia, senyor Espada, aquí arriba un servidor i li fa la caritat de fer-se'n ressò. Aquest és el paràgraf:

"Del mismo modo que un perro o un cerdo no pueden evitar ser lo que son, no puedo yo arrancarme los lazos eternos de la existencia que me mantienen en el eslabón intermedio entre el hombre y el animal: los catalanes. Siento como si tuviera que cargar sobre mis hombros toda la culpa acumulada de esa maldita casta de hombres cuya sangre venenosa me contamina."

És clar que hi ha un parany. Un opinador espanyolista -facció "catalán de seny"- no s'embruta la llengua ni la ploma amb insults de la dimensió del que acabeu de llegir. Per això, el senyor Espada s'afanya a acotar i explicar:

"El párrafo lo escribió casi enteramente el periodista Arthur Trebitsch en 1930. Como se decía en el artículo del sábado, yo me limité a sustituir judíos por catalanes. Quería experimentar en mi carne mortal el autoodio que un diputado nacionalista atribuía a los miembros de Ciudadans de Catalunya y poner de paso al diputado frente a su propia bajeza retórica."

Quina elegància, quina coartada, Immaculades! Ell no ho ha dit pas, només feia un experiment de semiòtica-ficció. Si em permet, però, voldria apuntar un petit detall que crec que desvirtua el seu experiment: per poder practicar "l'autoodi català", cal considerar-se català, si es fa des de la més pregona, rànica i tronada espanyolitat (és a dir, des de fora de la condició bàsica de "català") no pot ser autoodi, sinó simple, vulgar i primari odi. Odi a seques, una sensació que -estic segur- no li cal fer cap experiment per identificar dintre seu.

Lluís Montserrat

Col·labora amb la família Brunetti! i guanya una cartera encoixinada per a l'ordinador

Ajuda'ns a trobar les millors perles del Circ de la família Brunetti. Feu-les arribar a circbrunetti@eltemps.net (en qualsevol format: vídeo, text o arxíu sonor) o, per fax, al 932 384 263, amb les dades de la "troballa" (mitjà, data, secció, programa, autor...)

